

BIULETYN TYGODNIOWY CIZ

Biuletyn Centrum Informacyjnego Zakonów opracowywany przez zespół portalu internetowego www.zyciezakonne.pl i sekretariat Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich

25 czerwca- 2 lipca 2012 r.

27/174

Wiadomość tygodnia

OBCHODY 100 LECIA ŚMIERCI NA MADAGASKARZE BŁ. JANA BEZYMA SJ

Do AMBAHIVORAKA, gdzie po leprozorium, kaplicy i domu O. Jana Bezyma pozostały tylko 100-letnie ruiny, przybyło wielu gości z Polski. Pogoda dopisała znakomicie. Było po prostu pięknie, słonecznie, ciepło. Konsul polski dr Zbigniew Kasprzyk powiedział, że widać tak sobie O. Bezym zażyczył, w końcu jest błogosławionym i ma prawo czynić cuda.

Na uroczystości był także obecny prowincjał jezuitów z Polski O. Wojciech Ziótek, który przyleciał na Madagaskar na siedem dni i odwiedził Marana (gdzie O. Bezym wybudował szpital pod wezwaniem Matki Boskiej Częstochowskiej dla 150 trędowatych), no i dotarł na odsłonięcie pomnika w Ambahivoraka. O. Wojciech był zachwycony uroczystością i stwierdził, że to my pierwsi tu na Madagaskarze rozpoczęliśmy świętowanie 100-lecia śmierci Apostoła Trędowatych, bo w Polsce dopiero 30 września i 12 października rozpoczną się we wszystkich kościołach i placówkach jezuickich obchody ku czci O. Bezyma.

Świętowanie uroczystości w Ambahivoraka (tu w Kościele jest dzwon, który został O. Bezym) rozpoczęliśmy 23 czerwca w sobotę o godz. 11-ej Mszą św. – przy ołtarzu było 10 księży, a jedenasty – O. Tadeusz filmował wszystko. Mszy św. przewodniczył prowincjał malgaski O. Pierre Andre Ranaivoarison SJ, a oprócz jezuitów było: 2 kapłanów ze Zgromadzenia Misionarzy Świętej Rodziny – ja i ks. Antoni Wawrzeczek, który przyjechał z Tulearu i jeden salezjanin – ks. Ryszard. Grono polskie, to taka ciekawa diaspora, przyjechali: z Belgii ojciec p. Alberta Zięby – Prezesa Stowarzyszenia „POLKA”, O. Wojciech Ziótek – prowincjał jezuitów z Krakowa, p. Albert, O. Józef, O. Tadeusz, ks. Ryszard (salezjanin), ks. Antoni, ja, s. Iwona – franciszkanka, Patrycja – współpracowniczka, no i Konsul Rzeczypospolitej Polskiej na Madagaskarze p. dr Zbigniew

Kasprzyk z żoną Beatą, którzy przybyli na otwarcie na godzinę 14:00.

Część oficjalna rozpoczęła się o 14:15, przemawiali kolejno prowincjałowie, Konsul Polski, miejscowy proboszcz, brat Joseph Ralaivao SJ, który wyrecytował kilka wierszy. Następnie został odsłonięty i poświęcony pomnik ku czci O. Bezyma. Na tablicy widnieje napis w trzech językach (można by powiedzieć – testament O. Bezyma): " Ja odchodzę, ale moje serce zostanie z Wami" - " Handeha aho, fa ny foko hijanona miaraka aminareo " (język malgaski)

Po Mszy św. zaproszeni goście zostali podjęci obiadem, ale zwyczajem malgaskim niektórzy się wprosil. Na szczęście moi pomocnicy nagotowali cały gar klusek, tak że niektórzy po 3 razy jedli, a kobiety na miejscu nagotowały ryżu i kur, które, o dziwo!, nawet były tłuste. Nakupiłem też

chleba, trochę wina, tak że jak na busz, to święto było na całego, a po odsłonięciu pomnika o godz. 17:00 też było przyjęcie „piknik” dla wszystkich, wprawdzie bez ubitego woła, ale było. W tej całej wspólniejszej uroczystości uczestniczyło bardzo dużo ludzi: dorośli, dzieci, harcerze, itd.

Myślę, że gdyby nie POLKA (Stowarzyszenie Polaków na Madagaskarze), to nic by się tu nie wydarzyło. My jednak naprawdę coś tu robimy i o Polsce myślimy. To dzięki Prezesowi POLKI – Albertowi Ziębie, a szczególnie dzięki wsparciu materialnemu Ojców Jezuitów: O. Józefa Pawłowskiego i O. Tadeusza Kasperczyka, malgaski prowincjał jezuitów O. Pierre Andre Ranaivoarison mógł odsłonić i poświęcić pomnik ku czci O. Bezyma.

ks. Henryk Sawarski MSF, Antananarivo, Madagaskar.

Odpust Matki Bożej Licheńskiej

2 lipca sanktuarium Matki Bożej w Licheniu obchodzi swój odpust. Msza św. w południe była centralnym punktem uroczystości, a na zakończenie świątecznego dnia w bazylice mniejszej zostaną odprawione drugie nieszpory odpustowe, którym przewodniczyć będzie biskup wrocławski Wiesław Mering. W trakcie sumy odpustowej modliło się wielu pielgrzymów i parafian, a także kilkudziesięciuosobowa grupa osób niepełnosprawnych, które tradycyjnie w lipcu uczestniczą w sanktuarium w tzw. "oazie chorych".

Eucharystii przewodniczył bp pomocniczy diecezji wrocławskiej Stanisław Gębicki. W koncelebrazie byli księża marianie oraz kapłani, którzy przybyli do Lichenia specjalnie na uroczystości odpustowe. Wśród kapłanów koncelebrujących Mszę św. był kustosz licheńskiego sanktuarium, ks. Wiktor Gumienny, a także kustosz senior ks. Eugeniusz Makulski, który podziękował zgromadzonym w świątyni pielgrzymom za wspólną modlitwę w trakcie Mszy św.

Po zakończeniu Mszy św. wierni wraz z asystą liturgiczną uczestniczyli w uroczystej procesji eucharystycznej alejkami sanktuarium, w trakcie której niesiono sztandary, feretrony i obrazy. Uroczystości odpustowe ku czci MBL rozpoczęły się w niedzielę pierwszymi nieszporami. Drugim nieszporom, które zakończą uroczystości, będzie przewodniczył bp Mering. W nabożeństwie weźmie także udział abp Jaime Pujol z hiszpańskiej Tarragony, który w tych dniach przebywa w diecezji wrocławskiej z wizytą duszpasterską.

Za: www.deon.pl

Rozpoczęcie Wielkiego Odpustu w Tuchowie

W sobotę, 30 czerwca, rozpoczął się Wielki Odpust Tuchowski. W tym roku przeżywany jest pod hasłem „Osiem błogosławieństw drogą Kościoła”. Uroczystej Eucharystii inauguracyjnej, w której wzięli przedstawiciele władz Tuchowa, starosta tarnowski, oraz pielgrzymujący do Tuchowa strażacy, przewodniczył i homilię wy-

głosił o. Janusz Sok, prowincjał Prowincji Warszawskiej Redemptorystów.

W homilii kaznodzieja wspominał, jaką wielką wartość ma rodzina i małżeństwo oraz jak ważny jest dla niej szacunek i troska. Powiedział w swojej homilii, że (...) strażacy wiedzą, że jedna mała iskra może spalić wielki las, podobnie jedno złe słowo może zburzyć najlepsze małżeństwo. Kaznodzieja podziękował strażakom za ich trud, mówił, że (...) gotowość strażaków jest nam potrzebna i jesteśmy z niej dumni, bowiem zauważamy, że w dzisiaj są ludzie, którzy nie wszystko przeliczają na pieniądze, poświęcając swoje życie i zdrowie dla innych oraz że strażacy, mimo że świat mówi inaczej, w Bogu szukają siły do życia i pracy, czego przykładem są dzisiaj wszyscy strażacy przybyli przed oblicze Matki Bożej Tuchowskiej.

Już po raz 22 na rozpoczęcie odpustu licznie przybyli strażacy oraz orkiestry dęte. Do Tuchowa przybyły 72 poczty sztandarowe Państwowej i Ochotniczej Straży Pożarnej z ziemi tarnowskiej, brzeskiej i sądeckiej wraz z swoim duszpasterzem ks. Stefanem Cabajem. Tradycyjnie, po zakończonej Eucharystii, celebriansi wraz z asystą liturgiczną udali się na poświęcenie pojazdów straży pożarnej. W tym roku Wielki Odpust Tuchowski trwać będzie do niedzieli 9 lipca. Serdecznie zapraszamy wszystkich do pielgrzymowania do Matki Bożej Tuchowskiej – Pani Ziemi Tarnowskiej. Za: www.redemptor.pl

75 pielgrzymka nauczycieli i wychowawców na Jasną Górę

Potęga wiary jest wciąż nieodkrytą szansą człowieka – mówił bp Piotr Greger, który przewodniczył w nocy 1 na 2 lipca na Jasnej Górze Mszy św. dla uczestników 75. Ogólnopolskiej Pielgrzymki Nauczycieli i Wychowawców. Dwudniowe spotkanie w jasnogórskim sanktuarium zgromadziło kilka tysięcy osób. Biskup pomocniczy diecezji bielsko-żywieckiej w homilii przypomniał, że potęga wiary jest „miernikiem bycia we współczesnym świecie solą i światłem”, jednak, jak zauważał, wiara ma swoje oblicze, ma swoją twarz, która stanowi dowód swojego bogactwa. Duchowny podkreślał, że człowiek wiary jest realistą, który poprawnie odczytuje teraźniejszość; „nie jest żadnym czarodziejem przewidującym przyszłość, lecz ma poczucie historii”.

„Człowiek wiary jest osobą wolną, czyli nie ulegającą żadnym naciskom, nie musi się uciekać do dyplomatycznych wybiegów i nie jest ograniczony żadnymi interesami. Jest na tyle silnym człowiekiem, że nie daje się zniewolić nikomu i niczemu” – mówił biskup. Zaznaczył, że człowiek wiary potrafi milczeć oraz docenia i miłuje czas

modlitwy, „ponieważ jego człowieczeństwo dojrzewa na drodze kontemplacji”.

„Potęga wiary jest wciąż nieodkrytą szansą człowieka” – zwrócił uwagę bp Greger dodając, iż człowiek pokłada ufność w dobrach doczesnych, zbyt ufać własnym siłom, wiedzy, stanowiska czy sprawowanego urzędu a wiara zostaje zepchnięta na margines. „Tymczasem jedno dotknięcie Boga aktem wiary może ocalić człowieka znajdującą się w sytuacji – po ludzku sądząc – beznadziejnej” – przekonywał hierarcha, apelując o pielęgnowanie skarbu, jakim jest wiara.

Bp Greger zwrócił też uwagę, że jeśli rodzice sami promieniają wiarą i potrafią przekazać ten skarb dzieciom, mogą być spokojni o ich los doczesny i wieczny. „Największe wysiłki pedagogiczne może zniszczyć choroba dziecka, najpiękniejsze owoce wychowawcze może przekreślić śmierć człowieka. Tylko wiara jest w stanie twórczo wykorzystać nawet doświadczone przez człowieka nieszczęście. Dobry chrześcijanin, odpowiedzialny nauczyciel, troskliwy wychowawca permanentnie doskonali swoją wiarą wiedząc, że od jej potęgi zależy w życiu wszystko” – konkludował kaznodzieja.

Hasłem tegorocznej pielgrzymki nauczycieli są słowa „Jesteście solą i światłem”. Pielgrzymkę poprzedziło XI Ogólnopolskie Sympozjum Nauczycieli Katolickich, które rozpoczął bp Edward Dajczak, delegat Episkopatu Polski ds. Krajowego Duszpasterstwa Nauczycieli. Duchowny ten poprowadził także Apel Jasnogórski w Kaplicy Matki Bożej. KAI

Nowy prowincjał augustianów

Nowym przełożonym prowincjalnym augustianów w Polsce został wybrany o. dr Wiesław Dawidowski – poinformował KAI o. Benjamin Kuczała, sekretarz prowincji.

W dniach od 25 do 28 czerwca Zakon Augustianów w Polsce zebrał się na Kapitułę Zwyczajnej. Jej uczestnicy debatowali m.in. na temat włączenia się w nową ewangelizację oraz misję wśród emigrantów. Kapitułę przewodniczył generał Zakonu Augustianów o. Robert Prevost. Nowym

provincjałem został wybrany 48-letni o. dr Wiesław Dawidowski.

O. Dawidowski jest absolwentem Instytutu Teologicznego Księży Misjonarzy w Krakowie. Studia doktoranckie w zakresie teologii fundamentalnej ukończył na Uniwersytecie Gregoriańskim w Rzymie. Od roku 2004 jest duszpasterzem cudzoziemców anglojęzycznych w Warszawie. Ponadto jest wykładowcą teologii fundamentalnej w Wyższym Seminarium Duchownym w Gródku Podolskim na Ukrainie oraz w rzymskokatolickim Instytucie Teologicznym we Lwowie. O. Dawidowski to wieloletni współpracownik „Tygodnika Powszechnego” i kanału Religia TV, gdzie prowadzi na żywo program „Rozmównica”. O. Dawidowski jest także współpracownikiem Polskiej Rady Chrześcijań i Żydów oraz członkiem Stowarzyszenia Teologów Fundamentalnych w Polsce.

Głównym tematem obrad kapituły augustianów była kwestia włączenia się w nową ewangelizację oraz misja wśród współczesnych emigrantów. Zakon Augustianów liczy ok. 2,8 tys. zakonników rozsiansych w 50. krajach świata od Ameryki Północnej przez Indie, Koreę, Japonię, Filipiny, Afrykę po Amerykę Łacińską i Południową. Polscy augustianie przeżyli dwie kasaty (carską po powstaniu styczniowym, oraz kościelno administracyjną w czasie terroru komunistycznego w 1950 r.). Obecnie na terenie Polski są trzy klasztory augustianów: dwa w Krakowie i jeden w Łomiankach k. Warszawy. KAI

Pogrzeb o. Mariusza Paczóskego, spowiednika Benedykta XVI i przewodniczącego KWPZM

„To dla mnie zaszczytne upokorzenie” – pisał o. Mariusz Paczóska o swojej posłudze jako spowiednika papieża Benedykta XVI.

W Niepokalanowie odbył się pogrzeb franciszkanina, byłego prowincjała warszawskiej prowincji franciszkanów konwentualnych i przewodniczącego KWPZM w Polsce, który zmarł w wieku 77 lat 20 czerwca w Rzymie.

Na uroczystości pogrzebowe do Niepokalanowa przyjechali prowincjałowie franciszkanów z prowincji krakowskiej i gdańskiej oraz ojciec generalny z Rzymu Jacek Ciupiński. Mszy św. przewodniczył kard. Kazimierz Nycz, metropolita warszawski, obecni byli bp Antoni Dydyc z Drohiczyzna, bp Stanisław Dowłasiewicz z Boliwii i

biskup Błażej Kruszyłowicz ze Szczecina, który wygłosił homilię. Na uroczystości przybył także sekretarz Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich o. Kazimierz Malinowski i o. Gabriel Bartoszewski oraz franciszkanie misjonarze z Brazylii i delegacja z Kolegium Spowiedników na Watykanie.

Na początku Eucharystii kard. Nycz dziękował za życie i posługę o. Paczóskego, szczególnie za posługę jednania ludzi z Bogiem w konfesjonale. W homilii bp Kruszyłowicz zwrócił uwagę na niezwykłą drogę życia zmarłego: od zwyczajnego chłopca, który po raz pierwszy w życiu jechał pociągiem do Niepokalanowa w wieku lat 14, a w wieku dojrzałym uczestniczył czynnie w wydarzeniach Kościoła powszechnego.

Biskup przytoczył słowa o. Paczóskego, którymi określił on swoją funkcję spowiednika Benedykta XVI: „Obowiązek ten jest dla mnie zaszczytnym upokorzeniem. Bo nigdy nie poczułem się godnym takiego zadania. Przedziwne są drogi Boże, któż je zdoła pojąć”. Po Mszy św., w której wzięło udział ok. 130 kapłanów, ciało o. Mariusza Paczóskego zostało złożone na cmentarzu w Niepokalanowie.

Spowiednik papieża zmarł 20 czerwca w Rzymie i jego ciało było wystawione w kościele św. Stefana w Ogrodach Watykańskich. Tam Benedykt XVI modlił przy trumnie swego spowiednika. KAI

Symposium o duchowości Bł. Honorata na UKSW

Kolejne Symposium Duchowości Honorackiej odbyło się pod koniec maja na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie. Jego tematem był charyzmat i tożsamość osób konsekrowanych. Sesję zorganizowało Centrum Duchowości „Honoratianum” w Zakroczymiu, Sekcja Teologii Duchowości Wydziału Teologicznego UKSW i Konferencja Rodziny Honorackiej.

Symposium rozpoczęła msza święta w pokamedulskim kościele Niepokalanego Poczęcia NMP. Biskup plocki, Piotr Libera, przewodniczący liturgii, wezwał w swojej homilii do dawania odważnego i bezinteresownego świadectwa Chrystusowi wobec świata, który chce usunąć wiarę i Kościół z przestrzeni publicznej.

Referat wprowadzający, dotyczący charyzmatycznego wymiaru Kościoła, wygłosił o. prof. Jacek Salij. Ksiądz prof. Czesław Parzyszek podjął temat charyzmatu i tożsamości osób konsekrowanych w nauczaniu Kościoła, zaś s. prof. Teresa Paszkowska – ich tożsamości wobec zaangażowania w ruchy kościelne. Ta ostatnia kwestia wzbudziła szczególne zainteresowanie, co znalazło swój wyraz podczas dyskusji. Podkreślono potrzebę dużej dojrzałości i zakorzenienia we własnym charyzmacie tych osób konsekrowanych, które na stałe

włączają się w życie innej wspólnoty kościelnej.

Sesja popołudniowa miała charakter bardziej honoracki. Wystąpienie br. Grzegorza Matliaka CFD poświęcone było tzw. «Płachcie» bł. Honorata. Jest to tabela, w której Błogosławiony bardzo szczegółowo, lecz posługując się licznymi skrótami, wskazał cele i inne charakterystyczne cechy 15 spośród założonych przez siebie zgromadzeń. Tematem referatu br. Tomasz Płonki była ocena i studium myśli i pism bł. Honorata Koźmińskiego ze szczególnym odniesieniem do rodziny honorackiej. Brat Piotr Stasiński podjął próbę odpowiedzi na pytanie, czy apostołaty zgromadzeń bł. Honorata są zgodne z ich charyzmatami i czy odpowiadają na znaki czasu.

W ożywionej dyskusji powtarzały się głosy wzywające do głębokiej formacji w wierze, jaką powinny otrzymać osoby konsekrowane. Ci, którzy nie znajdują takiej formacji w swoich wspólnotach zakonnych, często szukają jej w ruchach kościelnych. W pewien sposób dyskusja potwierdziła potrzebę zapowiedzianego przez Benedykta XVI Roku Wiary, który ma się rozpocząć 11 października 2012 roku.

Symposium po raz kolejny wskazało konieczność solidnych studiów nad pismami o. Honorata Koźmińskiego i ich wykorzystania w formacji, tak by jego duchowe córki i synowie mogli umacniać się we własnej tożsamości i odnawiać w sobie ducha apostołskiego zgodnie z charyzmatami swoich zgromadzeń.

W spotkaniu wzięło udział ok. 150 sióstr i braci ze zgromadzeń honorackich, braci kapucynów, kapłanów i osób świeckich. br. Tomasz Płonka. Za: www.kapucyni.pl

„Klara Kobieta Nowa” - konferencja naukowa upamiętniająca 800 lecie powołania św. Klary z Asyżu

SS. Klaryski w Starym Sączu oraz Muzeum Okręgowe w Nowym Sączu przy współpracy Instytutu Studiów Franciszkańskich w Krakowie i Katolickiego Stowarzyszenia „Civitas Christiana” w Nowym Sączu zorganizowali konferencję naukową z okazji Jubileuszu 800-lecia powstania Zakonu św. Klary z Asyżu. Konferencja „Klara – kobieta nowa” odbyła się w dniach 22 – 23 czerwca 2012 r. w Nowym Sączu.

Święta Klara to postać, która zainicjowała istnienie żeńskiej wspólnoty franciszkańskiej w Kościele – Zakonu Ubogich Panien, który z czasem zaczął nazywać się od jej imienia Zakonem św. Klary. Siostry klaryski do Polski sprowadziła w 1245 roku bł. Salomea – córka księcia sandomierskiego Leszka Białego. Siostry zamieszkały w Zawichoście, a później w Skale i w Krakowie. W 1280 roku księżna Kinga ufundowała klasztor sióstr klarysek w Starym Sączu.

Do Nowego Sącza przyjechali wykładowcy z uczelni w Krakowie, Wrocławiu i Lublinie oraz ks. Felice Accrocca z Papieskiego Uniwersytetu Gregoriańskiego w Rzymie. W konferencji wzięła również udział s. Teresa Izvorska – ksieni klasztoru Klarysek w Starym Sączu, która za pomocą teletransmisji otworzyła spotkanie. Z naszej Prowincji w symposium wzięli udział: Minister Prowincjalny o. Rufin Maryjka, Wikariusz Prowincji o. Stanisław Mazgaj i dyrektor Centrum Franciszkańskiego w Warszawie – Mokotowie o. Zenon Styś.

Za: www.ofm.org.pl.

Terezjanki dziękowały na Jasnej Górze za 75 lecie istnienia

W noc z 24 na 25 czerwca 2012 r. Siostry Terezjanki pielgrzymowały na Jasną Górę, by w Domu Matki Bożej złożyć dziękczynienie za 75-lat istnienia swego Zgromadzenia Sióstr Św. Teresy od Dzieciątka Jezus.

Zgromadzenie zostało założone przez Ks. Bpa Adolfa Piotra Szelażka 1 sierpnia 1936 r. Nasz Ojciec Założyciel powtarzał: „Nie jest naprawdę czcicielem św. Teresy, kto nie potęguje w sobie czci do Najświętszej Maryi Panny”. Dlatego też zapragnęliśmy przybyć na Jasną Górę, by w obecności Maryi Częstochowskiej, modlić się wraz ze św. Teresą, o łaskę coraz pełniej-

szego zawierzenia Bogu jak dziecko zawierza Najlepszeemu Ojcu.

Nasze czuwanie rozpoczęliśmy udziałem w Apelu Jasnogórskim. Wraz z nami modlił się J.E. Ks. Bp Adam Bałabuch, biskup pomocniczy diecezji świdnickiej. W czasie Apelu Przełożona generalna Zgromadzenia s. Judyta Jankowska zawierzyła Maryi Naszą Rodzinę. Eucharystię celebrował o godz. 22.00 Bp Adam Bałabuch. Po tej Mszy Świętej cała nasza grupa (siostry wraz z przyjaciółmi Zgromadzenia oraz czcicielami Matki Bożej i św. Teresy) złożyli Akt zawierzenia Niepokalanemu Sercu Maryi Królowej Polski.

Od godz. 23:00 do 1:00 adorowaliśmy Jezusa w Najświętszym Sakramencie. Wobec Naszego Pana odnowiliśmy przyrzeczenia chrzcielne, aby bardziej otworzyć swe serca na dar życia w wolności dzieci Bożych i dzieci Kościoła, który jest naszym Domem. W trakcie adoracji odmalowaliśmy radosne tajemnice Różańca św. Od godz. 1:00 do 2:00 wsłuchiwaliśmy się w słowa św. Teresy od Dzieciątka Jezus i Ks. Bpa Adolfa Piotra Szelażka – Założyciela Zgromadzenia, które pogłębiały naszą cześć do Najświętszej Maryi Panny. Mogliśmy też oddać cześć Relikwiom Św. Teresy od Dzieciątka Jezus przywiezionych przez wspólnotę Sióstr ze Ścinawki Dolnej.

Nasze intencje i troski, z którymi przybyliśmy do Domu Matki, mogliśmy połączyć ze zbawczą męką Chrystusa odprawiając wspólnie Drogę Krzyżową, a następnie w Koronce do Bożego Miłosierdzia wyprasać miłosierdzie, miłość i ufność dla nas i całego świata. Czuwanie zakończyło się Mszą św. wotywną o św. Teresie od Dzieciątka Jezus.

Z całego serca dziękujemy wszystkim, którzy zechcieli modlić się wraz z nami, szczególnie J.E.Ks. Biskupowi Adamowi, oraz wszystkim pielgrzymom przybyłym wraz z naszymi Siostrami z różnych miejsc Polski. Niech nasze modlitewne spotkanie pobudzi nas do wyznania wraz ze św. Teresą od Dzieciątka Jezus: „O, jakże kocham Najświętszą Maryję Pannę!...”.

Nowy dyrektor najstarszej katolickiej rozgłośni radiowej w Polsce

Najstarszą katolicką rozgłośnią w Polsce – Radiem Niepokalanów kieruje od czerwca

nowy dyrektor o. Damian Karczmar. Taką decyzję podjął prowincjał warszawskich franciszkanów konwentualnych o. Wiesław Pyzio. O. Damian Karczmar od 5 lat sprawował funkcję za-cy dyrektora i zajmował się sprawami finansowymi. Jaki cel sobie stawia nowy dyrektor? – odpowiada, że radio ma być narzędziem do niesienia Ewangelii, do mówienia o Bogu i zasadach chrześcijańskiej wiary.

Nowy dyrektor o. Damian Karczmar zastąpił o. Krzysztofa Oniszczuka, który sprawował swoją funkcję od 2003 roku. Radio Niepokalanów od czasu reaktywacji działa już 17 lat. Swoim zasięgiem obejmuje Mazowsze Zachodnie i Ziemię Łódzką i cały świat poprzez www.radioniepokalanow.pl

Poświęcenie księgarni paulistów w Częstochowie

Dnia 30 czerwca, kiedy cała Rodzina Świętego Pawła obchodzi uroczystość św. Pawła Apostoła, miało miejsce poświęcenie wyremontowanej księgarni Edycji Świętego Pawła w Częstochowie.

Poświęcenia dokonał ks. Vito Fracchioli, paulista z Włoch. Przypomniawszy on m.in. słowa naszego Ojca Założyciela, który mówił, że księgarnia to nie miejsce sprzedawania książek czy zarabiania pieniędzy, ale to dawanie Chrystusa każdemu, kto tylko do niej wejdzie.

Księgarnia Edycji Świętego Pawła w Częstochowie już od lat dziewięćdziesiątych mieści się tuż przy Jasnej Górze na ul. 7 kamienic 23. Jednak w ostatnich dniach przeszła gruntowny remont zmieniając całkowicie swój wystrój, co było okazją, aby na nowo poświęcić ją ku chwale Boga i posłudze ludziom. Za: www.paulus.org.pl

Wiadomości zagraniczne

Nowy generał werbistów

XVII Kapituła Generalna Zgromadzenia Słowa Bożego wybrała O. Heinza Kuluke nowym Przełożonym Generalnym naszego Zgromadzenia.

O. Kuluke urodził się 29. Września 1956 r. w Spelle (Niemcy). Jest drugim dzieckiem Augusta i Pauli (z domu Westers). Po ukończeniu szkół w Spelle oraz Hopsten, podjął studia z zakresu elektrotechniki w Spelle oraz Rheine. Po rocznej służbie

wojskowej w Siłach Powietrznych, kontynuował studia inżynierskie w Bielefeld.

W 1979 rok wstąpił do SVD i odbył nowicjat w St. Augustin, w Niemczech. Pierwsze śluby złożył 1 maja 1981 r. Po ukończeniu studiów filozoficznych i teologicz-

nych przyjął święcenia kapłańskie 9 marca 1986 r. w St. Augustin. Przeznaczenie misyjne otrzymał do Południowej Prowincji Filipin. Pierwszą placówką misyjną było Agusan del Sur, na Minadano. Po trzech latach w Agusan, obronił pracę z filozofii na Katolickim Uniwersytecie w Waszyngtonie, USA. Od 1990 do 1992 wykładał filozofię na Uniwersytecie San Carlos w Cebu City na Filipinach. W 1992 udał się do Rzymu na studia doktoranckie, które ukończył w 1994 r. Od 1994 r. jest profesorem filozofii na uniwersytecie San Carlos.

O. Kuluke był przełożonym Południowej Prowincji na Filipinach w Cebu City. Został wybrany na Prowincjała w 2005 i ponownie wybrany w 2008 oraz wyjątkowo, po raz trzeci w 2011 r. Wcześniej był wicowincjałem tej Prowincji w latach 1998 – 2005. Równolegle do swojej pracy jako wykładowcy na Uniwersytecie, O. Kuluke sprawował urząd Wiceprezydenta ds. Akademickich oraz rektora wspólnoty na Uniwersytecie San Carlos (1996 – 2005 r.)

Dominikański biskup na Łotwie rezygnuje bo chce wrócić do życia zakonnego w Polsce

Dotychczasowy biskup łotewskiej diecezji Lipawa (Liepaja) dominikanin Vilhelms Lapelis, który kilka dni temu w wieku 51 lat ustąpił z urzędu, zapowiedział, że zamierza powrócić do życia zakonnego. W wywiadzie dla łotewskiej gazety „NRA” oświadczył, że 11-letnia posługa biskupia „spustoszyła” go duchowo, dlatego poprosił papieża o zwolnienie go z tych obowiązków i umożliwienie mu powrotu do klasztoru. Dodał, że jako zakonnik zamieszka w Polsce.

20 czerwca br. Biuro Prasowe Stolicy Apostolskiej ogłosiło, że Benedykt XVI przyjął prośbę biskupa V. Lapelisa o ustąpienie z urzędu ordynariusza Lipawy. Jednocześnie papież powierzył kierowanie tą diecezją tymczasowo biskupowi Jelgavy Edvardowi Pavlovskisowi (Edwardowi Pawłowskiemu). Dla diecezjan lipawskich i większości katolików na Łotwie wiadomością tą była całkowitym zaskoczeniem.

Bp Vilhelms Toms Marija Lapelis urodził się 30 grudnia 1961 w Dyneburgu we wschodniej Łotwie – na terenie dawnych Inflant Królewskich, gdzie jeszcze dziś mieszka wielu Polaków i osób polskiego pochodzenia. 1 czerwca 1986 przyjął święcenia kapłańskie w (nielegalnym jeszcze w ówczesnym ZSRR) Zakonie Kaznodziejskim (dominikanów). Pracował duszpastersko w różnych parafiach w archidiecezji ryńskiej i diecezji lipawskiej.

Po odzyskaniu w 1991 niepodległości przez Łotwę był w latach 1993-97 przełożonym wikariatu generalnego dominikanów w krajach bałtyckich i na Białorusi. Od 1997 był także wikariuszem generalnym diecezji lipawskiej. 25 stycznia 2000 Jan Paweł II mianował go biskupem-koadiutorem tej jednostki kościelnej (sakrę przyjął 25 marca tegoż roku), a 12 maja 2001 objął rządę w diecezji jako jej biskup. Był także m.in. sekretarzem generalnym episkopatu Łotwy.

Gdy byłem biskupem diecezjalnym, utworzyliśmy portal katolicki i zaczęliśmy wydawać własną gazetę. Trochę się też o finanse kościelne, założyłem katolicką szkołę podstawową w Lipawie, zbudowaliśmy nowe świątynie - wyliczał hierarcha w wywiadzie. Ale jednocześnie, jak zaznaczył, praca ta „spustoszyła go wewnętrznie”, dlatego postanowił wrócić „do swych korzeni”. Swoją działalność duchową rozpoczął od życia mniszego, dlatego z własnej woli chce wrócić na tę drogę - podkreślił emerytowany już obecnie hierarcha. Zaznaczył, że nie wie jeszcze, co będzie robił na Łotwie, ale ponieważ dobrze zna język polski, to swą działalność będzie na razie kontynuował w Polsce. Dodał przy tym, że jego ustąpienie w żadnym wypadku nie wiąże się ze stanem jego zdrowia. Za: www.wpolityce.pl

Spotkanie jezuitów pracujących w Afryce

Poszukiwaniu nowych źródeł samofinansowania apostołatu społecznego na Czarnym Łądzie poświęcone było spotkanie jezuitów pracujących w Afryce. Odbyło się ono w stolicy Kenii Nairobi.

Wskazując na ogrom dzieł społecznych, edukacyjnych i medycznych, jakie zostały podjęte w ciągu ostatnich 50 lat, czyli od kiedy w Afryce zaczął działać jezuitki apostołat społeczny, podkreślano zarazem, że w sytuacji obecnego kryzysu coraz trudniej znaleźć sponsorów chcących wspierać projekty. Stąd nacisk na szukanie nowych dróg finansowania pracy na Czarnym Łądzie.

Mówiąc o wyzwaniach społecznych przypomniano o konieczności przygotowania odpowiedniej oferty formacyjnej skierowanej do ludzi polityki, by w ten sposób wprowadzać w życie Katolicką Naukę Społeczną. Wskazano zarazem, że należy zachęcać chrześcijan do aktywniejszego i

odpowiedzialniejszego włączania się w życie afrykańskich społeczeństw.

Za: Radio watykańskie

Świętowanie 20 lecia pracy chrystusowców na Białorusi

Chrystusowcy pracujący na Białorusi świętują w tym roku 20-lecie pracy w tym kraju. Te obchody pięknie wpisują się w 80. rocznicę powstania Towarzystwa Chrystusowego jako wspólny hymn wdzięczności Panu Bogu. Według istniejącej dokumentacji pierwszy na Białoruś przyjechał w 1992 r. ks. Michał Kołodziej TChr i objął parafię w Niedźwiedzicy, gdzie pracował do swojej śmierci w 1998 r. Obecnie na Białorusi pracuje sześciu chrystusowców: w diecezji pińskiej (ks. Maciej Szmytowski – Iszkoldź, ks. Andrzej Szoda – Niedźwiedzica, ks. Oleg Szpieć – Hańcewicze), w diecezji grodzieńskiej (ks. Franciszek Gałdyś – Subotniki i ks. Sergiusz Angur – Gieraniony) oraz w archidiecezji mińskomohylewskiej – ks. Edmund Druz w Mińsku.

Przełożony generalny ks. Tomasz Sielicki wraz z wikariuszem generalnym ks. Krzysztofem Grzelakiem przybyli na Białoruś, by wziąć udział 29 czerwca w parafii Niedźwiedzica w uroczystościach jubileuszowych.

Obchody rozpoczęły się 27 czerwca Mszą odpustową w parafii św. Władysława w Subotnikach. Na zaproszenie proboszcza ks. Franciszka Gałdysia, dorocznej uroczystości odpustowej przewodniczył przełożony generalny ks. Tomasz Sielicki. Homilię wygłosił Wikariusz Generalny. Po skończonej Mszy Świętej wierni parafii w Subotnikach na ręce ks. Generała złożyli podziękowanie za ofiarą pracę księży chrystusowców, którzy w dekanacie lwie pracują w dwóch parafiach (Gieraniony i Subotniki). Należy także dodać, iż z dekanatu lwie na chwilę obecną wyszło 4 chrystusowców (ks. O. Szpieć, ks. A. Łysy, ks. S. Angur, ks. W. Us – wszyscy z parafii lwie) i diakon W. Maruszewski z parafii Gieraniony. W godzinach wieczornych przełożeni odwiedzili ks. Sergiusza Angura, pracującego w parafii św. Mikołaja w Gieranionach. Złożyli także wizytę w sanktuarium diecezji grodzieńskiej w Trokielech.

Następnego dnia – 28 czerwca – wszyscy chrystusowcy pracujący na Białorusi wraz z przełożonymi spotkali się w Niedźwiedzicy na dniu skupienia, aby we wspólnocie

braterskiej dziękować Bogu za dar powołania i posługi w Towarzystwie Chrystusowym. Za: www.chrystusowcy.pl

Poświęcenie kościoła Misjonarzy Św. Rodziny w Klecku na Białorusi

W sobotę 30.06.2012 r. na Białorusi w miejscowości Kleck na Kresach Wschodnich, miało miejsce poświęcenie kościoła parafialnego p.w. Trójcy Przenajświętszej, którego w obecności Prowincjała Polskiej Prowincji Misjonarzy Świętej Rodziny Ks. Mariana Kołodziejczyka MSF dokonał J.E. Ks. Abp Tadeusz Kondrusiewicz.

W parafii tej przez wiele lat pracował Ks. Erwin Wieczorek – Misjonarz Świętej Rodziny z Polski. To on, właściwie z niczego, doprowadził do powstania tego pięknego kościółka, podejmując różne próby pozyskania funduszy na budowę i ponosząc wszelkie trudy, związane z potyczkami, toczonymi z tamtejszymi władzami.

Niestety, ta wieloletnia budowa, ciągła walka o doprowadzenie budowy do końca nie pozwoliły Ks. Erwinowi doczekać w roli proboszcza poświęcenia nowej świątyni. Na osobistą prośbę Ks. Erwina Wieczorka MSF, wyczerpanego trudami, ponoszonymi przez kilkanaście lat pracy na Białorusi, Zarząd Prowincjalny skierował na jego miejsce byłego misjonarza z Papui Nowej Gwinei, zaprawionego w trudach misyjnych, Ks. Adama Samsela MSF (...)

Ostatecznie nowy proboszcz Ks. Adam Samsel MSF rozpoczął swe urzędowanie wcale nie od 01.01.2012 r., jakby się tego można było spodziewać (władze białoruskie po prostu nie chciały mu dać pozwolenia na pracę), ale dopiero w miesiąc później, 01.02.2012 r. Tu historia trochę się powtórzyła, bo stało się to ponownie po interwencji tamtejszych parafian, którzy przez miesiąc, w którym pozbawieni byli kapłana, poczuli się jak owce bez pasterza i podjęli interwencję, by władze państwowe udzieliły pozwolenia na pracę dla nowego proboszcza.

Ks. Adam Samsel MSF jako gospodarz podejmował w progach świątyni J.E. Ks. Abpa Tadeusza Kondrusiewicza, Prowincjała Polskiej Prowincji Ks. Mariana Kołodziejczyka MSF, Rektora Wspólnoty Misjonarzy Świętej Rodziny na Białorusi Ks. Ryszarda Pierzchałę MSF i pozostałych członków Wspólnoty MSF oraz byłego gospodarza tej świątyni Ks. Erwina Wie-

czorka MSF, który przybył na tę uroczystość wraz z Prokuratorem Misyjnym Niemieckiej Prowincji Misjonarzy Świętej Rodziny Ks. Ulrichem Schmitzem MSF – on także pomagał w pozyskiwaniu środków na budowę nowego kościoła. W uroczystości wzięła udział niemal cała parafia. Przybyli także przedstawiciele władz lokalnych: burmistrz i przedstawiciel Wojewódzkiego Urzędu ds. Religii.

Tak oto, po różnych perypetiach, po wielu latach mozoła, po trudnych a czasami i bolesnych przejściach z władzami, kościół p.w. Trójcy Świętej w Klecku na Białorusi został wreszcie poświęcony i uroczystie przekazany do użytku tamtejszej wspólnoty parafialnej. Ks. *Bogdan Mikutra MSF, Sekr. Prow*

Nowy kościół klaretynów w Krasnojarsku na Syberii

W dniu 17 czerwca 2012 r. w Krasnojarsku na Syberii miała miejsce konsekracja kościoła pw. Świętej Rodziny. Jest to obecnie druga świątynia katolicka w milionowym Krasnojarsku.

Pierwszą, pw. Przemienienia Pańskiego, wybudowano w 1911 roku, która do chwili obecnej służy jako sala koncertowa, gdzie jednocześnie każdego dnia odprawiana jest Msza św. W Krasnojarsku w obu parafiach posługują Misjonarze Klaretyni. Nowo konsekrowany kościół pw. Świętej Rodziny znajduje się w dzielnicy Solnecznyj na obrzeżach Krasnojarska. Na uroczystości przybyli wierni z Krasnojarska i innych rosyjskich miast oraz goście z zagranicy. Konsekracji przewodniczył bp Cyryl Klimowicz, ordynariusz diecezji św. Józefa w Irkucku.

W uroczystej liturgii uczestniczyli także biskup opolski Andrzej Czaja, biskup pomocniczy archidiecezji wrocławskiej Andrzej Siemieniewski, prowincjał polskiej prowincji Misjonarzy Klaretynów o. Krzysztof Gierat CMF, kapłani z Rosji i Polski, siostry zakonne, przedstawiciele władz lokalnych i wierni świeccy z zagranicy. W homilii bp Cyryl Klimowicz podziękował wszystkim, którzy wspomagali budowę nowej świątyni. Diecezja św. Józefa na Syberii jest pod względem terytorialnym największą na świecie i zajmuje ok. 10 milionów kilometrów kwadratowych. Ten olbrzymi obszar nie przekłada się na liczbę parafii, dlatego każdy nowy kościół – jak podkreślił – jest dla jego diecezji bardzo ważny. Z zadowoleniem zaznaczył, że choć większość służących w diecezji księży pochodzi z zagranicy, to pojawiły się już w niej powołania z Rosji. I tak w parafii Świętej Rodziny służy pierwszy kapłan z Krasnojarska – o. Andriej Andriejchenko CMF – klaretyn, a na drugiej krasnojarskiej parafii służy także Rosjanin – o. Maksym Popow CMF.

W uroczystościach wzięł także udział wybrany kilka dni wcześniej nowy mer Krasnojarska, muzułmanin, Edcham Akbu-

łatow. Gratulując wspólnocie katolickiej z okazji poświęcenia kościoła powiedział, że Krasnojarsk jest miastem o bogatej religijnej, wielokulturowej tradycji. Jak zaznaczył, „świątynia każdej religii rozszerza duchowy wymiar miasta i przyczynia się do poprawy moralnego oblicza jego mieszkańców”. Inny przedstawiciel władz, zastępca gubernatora Kraju Krasnojarskiego Siergiej Ponomarienko potwierdził deklarację z zeszłego roku i oznajmił, że pierwsza z katolickich świątyni Krasnojarska, pw. Przemienienia Pańskiego – zostanie zwrócona Kościołowi, którą to informację przyjęto gromkimi oklaskami.

Budowę leżącego w centrum Krasnojarska kościoła Przemienienia Pańskiego ukończono w 1911 r. Środki na jego wzniesienie pochodziły w dużej mierze ze składek miejscowych Polaków. W 1923 r. w ramach radzieckich represji budynek został skonfiskowany. Począwszy od 1991 r. krasnojarscy katolicy starają się o jego zwrot. W budynku mieści się obecnie „Sala Organowa” miejscowej filharmonii. Na mocy umowy z władzami, wspólnota katolicka wynajmuje kościół, aby móc codziennie sprawować w nim Mszę św. Na Syberii, oprócz dwóch klaretynów pochodzenia rosyjskiego, pracuje 7 polskich misjonarzy klaretynów. Za: www.klaretyni.pl

Nie chcę już wrócić do tego co było - świadectwo salezjańskiego wychowanka

Na zakończenie czerwca, miesiąca poświęconego dzieciom z Afryki, przytaczamy bezpośrednie świadectwo jednego z chłopców z Angoli, Dinho. Po trudnej przeszłości, zmienił swoje życie w „Dziecięcym Ośrodku Wspólnotowym” (CIC) parafii pw. św. Józefa z Nazaretu, na peryferii Luandy.

Nazywają mnie Dinho, ale moje prawdziwe imię to Adam. Mam 14 lat. Urodziłem się w dzielnicy „Buena Fe”, na peryferii Luandy. Od dziecka nie znałem ojca, miał drugą kobietę i był na wojnie. Moja matka, Ewa, zamieszkała z innym mężczyzną, który był moim ojczymem. Bardzo cierpiałem w tym czasie, ponieważ oboje często kłócili się ze sobą i mnie bili. Kiedy zakończyła się wojna, 10 lat temu, spotkałem prawdziwego ojca, Noè. Miałem 4 lata i uciekłem po kryjomu z domu, aby go odwiedzić, ale za każdym razem, kiedy to miało miejsce, obrywałem od mamy.

Przez jakiś czas chodziłem do szkoły, potem jednak, zmęczony biciem i klótniami w domu, pewnego dnia uciekłem z domu na ulicę "Primer de Mayo", w centrum Luandy, i zaprzyjaźniłem się z innymi chłopcami. Spałem pod gołym niebem na jakiejś tekurze, cierpiąc z powodu deszczu i zimna; chodziłem w jakichś brudnych łachach, zacząłem wdychać benzynę i palić marihuanę; aby mieć coś do zjedzenia i ubrania przystąpiłem do grupy najstarszych chłopców, którzy zmuszali mnie i innych w moim wieku do żebrania dla nich, a jak nie byliśmy w stanie coś wyżebrać, to wymierzali nam karę. Często w nocy policja budziła nas i zmuszała do sprzątania pomieszczeń dworca oraz mycia samochodów i innych pojazdów; także oni nas karali.

W końcu zmęczyło mnie to życie na ulicy i spotkałem Ks. Bosko w jego Synach:

kapłan salezjanin i kilku wolontariuszy przychodzili każdego tygodnia, grali z nami i puszczali nam filmy o Jezusie i życiu Ks. Bosko. Udzielali nam porad i zachęcali nas do porzucenia ulicy i udania się do dziennego ośrodka w dzielnicy Lixeira. Mając już dość cierpienia, ja i Paiziño, mój przyjaciel i towarzysz z ulicy, udaliśmy się do ośrodka Ks. Bosko. Zostaliśmy serdecznie przyjęci, uczęszczałem na kurs pisania i czytania, zacząłem uprawiać sport, doceniać capoeirę i wycieczki na plażę. Dzisiaj Lucrecia, nasza kucharka, jest dla nas także matką, a nasi wychowawcy są naszymi braćmi, korygują nas, ale nie karzą. Pogodziłem się także z moją matką, nauczyłem się modlić i podobają mi się piosenki, których uczy ks. Roberto; ze mną jest 20 kolegów. Po pewnym czasie pobytu tutaj i dobrym zachowaniu udamy się do domu dziecka, gdzie będzie się wymagać od nas większego zaangażowania. Na-

szym marzeniem jest, by stamtąd udać się do Kalakala, szkoły, gdzie można wyuczyć się zawodu, aby potem zarabiać na życie w przyszłości. Wiele razy wracałem na ulicę, aby się narkotyzować, ale potem tego żałowałem, powracałem do nich, a oni mnie przyjmowali, ale postawili pewne warunki. Teraz nie chcę już wrócić do tego, co było.

Mam bardzo dobrego przyjaciela, ma na imię Eliseo, dobrze się z nim czuję. Lubię się modlić i każdego dnia proszę Jezusa i Maryję, aby mi pomogli, bym nigdy nie powrócił na ulicę i do narkotyków, i o to samo proszę dla moich kolegów, którym staram się pomagać. W przyszłości chciałbym pracować jako stolarz. Dziękuję Ks. Bosko i wszystkim moim wychowawcom za dobro, które mi wyświadczyli.

Za: www.infoans.org

Zapowiedzi wydarzeń

Studia z teologii życia konsekrowanego w Ołtarzewie

Niestacjonarne czteroletnie studia doktoranckie i dwuletnie podyplomowe z teologii życia konsekrowanego prowadzi Instytut Teologii Apostolstwa (ITA) w Ołtarzewie (osiedle miasta Ożarów Mazowiecki), który funkcjonuje jako Ośrodek Naukowo-Badawczy Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Kardynała Wyszyńskiego w Warszawie. Instytut prowadzi także niestacjonarne czteroletnie studia doktoranckie na sekcji: Teologia apostołstwa, która ujmując w aspekcie apostołskim wszystkie działy teologii (zarówno na sekcji: teologia życia konsekrowanego, jak i na sekcji: teologia apostołstwa doktorat uzyskuje się z dziedziny teologii właściwej wybranemu seminarium naukowemu, a nie tylko z teologii apostołstwa czy życia konsekrowanego!). W roku akademickim 2012/2013 zajęcia odbywać się będą – jak dotychczas – w gmachu Wyższego Seminarium Duchownego w Ołtarzewie (osiedle miasta Ożarów Mazowiecki) w następujących terminach: I sesja: 5-10 listopada 2012; II sesja: 4- 9 lutego 2013; III sesja: 22-27 kwietnia 2013; IV sesja (egzaminacyjna): 10-14 czerwca 2013.

Zapewniamy zakwaterowanie i noclegi (za niewygórowaną opłatą, zależną od standardu pokoju – porównywalną do domów rekolekcyjnych lub akademickich), dostęp do sali spotkań, gdzie podczas przerwy w zajęciach można spożyć kawę, korzystanie z Kaplicy i Kościoła (z codzienną Mszą św. i możliwością osobistych modlitw, w tym adoracji Najśw. Sakramentu, z uroczystym wystawieniem Najświętszego Sakramentu w monstrancji dwa razy w tygodniu oraz udziału w nabożeństwach), korzystanie z biblioteki naukowej i czytelni bibliotecznej. Instytut realizuje program studiów oficjalnie zatwierdzony przez Watykańską Kongre-

gację Wychowania Katolickiego, w piśmie z 9 maja 2009 roku, skierowanym przez prefekta tejże Kongregacji Zenona Kard. Grocholewskiego, do Metropolity Warszawskiego Kard. Kazimierza Nycza, Wielkiego Kanclerza UKSW.

Kadra naukowa to pracownicy naukowcy: profesorowie i adiunkci UKSW, zwłaszcza ze Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego (oznacza to, że kadre stanowią w zasadzie księża pallotyni, niemal w 100% mieszkający i pracujący w Wyższym Seminarium Duchownym Księży Pallotynów w Ołtarzewie, w gmachu którego odbywają się studia. Ułatwia to konwersacje naukowe, zwłaszcza z opiekunami naukowymi i promotorami przyszłych rozpraw doktorskich). W miarę zapotrzebowania, profesorowie są także zapraszani z innych Ośrodków naukowych Polski, a w niektórych przypadkach także z zagranicy.

Studia przeznaczone są zwłaszcza dla księży, braci i sióstr zakonnych oraz członków Instytutów Świeckich i stowarzyszeń życia apostołskiego. Mile widziani są jednak Świeccy: mężczyźni i kobiety (w szczególności wdowy, wdowcy i dziewice konsekrowane), którzy pragną pogłębić wiedzę teologiczną z zakresu życia konsekrowanego w ramach wybranej specjalizacji oraz zdobyć stopień naukowe w dziedzinie teologii, czyli stopień licencjata kanonicznego (kościelnego) oraz doktoratu z teologii w zakresie specjalności związanej z obranym seminarium naukowym.

Akcentuje się zwłaszcza badania naukowe nad biblijnym, teologicznym, historycznym, psychologicznym, socjologicznym, prawnym, duchowym, a także etyczno-społecznym ujęciem formacji zakonnej i apostołatu osób konsekrowanych w Kościele i świecie. Każdego roku organizowana jest konferencja naukowa, w którą aktywnie włączają się studenci, mogąc

również publikować artykuły w serii wydawniczej Biblioteka Teologii Apostolstwa.

Celem studiów teologii życia konsekrowanego jest pogłębiona refleksja nad naturą charyzmatu i duchowości zgromadzeń żeńskich i męskich oraz przygotowanie absolwentów do podejmowania zadań związanych z różnymi apostołskimi funkcjami, jak np.: promotora powołań osób konsekrowanych, opiekunów postulatów, przygotowanie mistrzów/mistrzyń nowicjantów, odpowiedzialnych za formację w ramach formacji czasowej (juniorat, formacja seminaryjna dla zgromadzeń kleryckich) i formacji permanentnej. Absolwenci mogą ponadto podejmować funkcje liderów ruchów apostołskich i wspólnot eklesjalnych, czy też prace katechetów nauczających religii w szkołach, a także – po spełnieniu wymogów konkursu na stanowiska uczelniane – wykładowców akademickich. Dokładne informacje na stronie internetowej: www.ita.aidg.pl

Kurs dla przewodników po Ziemi Świętej

Wyższa Szkoła Filologii Hebrajskiej w Toruniu wraz z Instytutem Nauk Biblijnych i Archeologii (Studium Biblicum Franciscanum) w Jerozolimie oraz w porozumieniu z Patriarchatem Łacińskim w Ziemi Świętej organizuje *Kurs dla przewodników po Ziemi Świętej*.

Kurs jest zaadresowany zarówno do osób duchownych, jak i świeckich, które zamierzają być przewodnikami pielgrzymek do Ziemi Świętej. Na podstawie porozumienia WSFH z Patriarchatem Łacińskim oraz Kustodią Franciszkanów w Jerozolimie osoby duchowne, po ukończeniu kursu, otrzymają certyfikat duchowego przewodnika (*spiritual guide*) uprawniający do samodzielnego oprowadzania grup piel-

grzymów na terenie sanktuariów chrześcijańskich w Ziemi świętej.

Oczywiście nasza propozycja jest skierowana również do wszystkich miłośników Biblii i Ziemi Świętej, którzy pragną rzetelnie pogłębić własną wiedzę na temat Piśm Świętego, geografii zbawienia, historii oraz kultury Izraela i ziemi Jezusa, a nie pragną być przewodnikami. Proponowany cykl kursu przewodnickiego obejmuje następujące części: część teoretyczna w WSFH w Toruniu - prowadzić ją będą

wykładowcy i profesorowie, którzy studiowali w Ziemi Świętej, a także doświadczeni przewodnicy po Ziemi Świętej. Zajęcia odbywać się będą w soboty.

Część językowa w WSFH w Toruniu – jest to część opcjonalna obejmująca podstawowy kurs współczesnego języka hebrajskiego w wymiarze 40 godzin. Zajęcia odbywać się będą w piątki wieczorem i w soboty w terminach zjazdów kursu teoretycznego. Kurs ten ma zapewnić przyszłym przewodnikom opanowanie umiejętności

czytania napisów oraz podstawowych zwrotów w języku hebrajskim.

Część praktyczna we franciszkańskiej Kustodii Ziemi Świętej – to trwający około 10 dni wyjazd do Ziemi Świętej we wrześniu 2013 r. Prowadzić ją będzie wykładowca z SBF w Jerozolimie. Celem wyjazdu będzie praktyczne poznanie omawianych podczas kursu teoretycznego miejsc i zagadnień. Bliższe informacje można uzyskać na stronie: www.wsfh.edu.pl

Sekretarz prowincji o. o. Jędrzej K. Lietzau

Odeszli do Pana

ŚP. O. ANTANAS KAZIMIERAS RIMKUS (1923-2012) OFM^{Cap}

16 czerwca 2012 roku, we wspomnienie Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny, wczesnym rankiem w swojej celi zakonnej zmarł ojciec Antanas Kazimieras Rimkus, przeżywszy 89 lat.

Uroczystości pogrzebowe odbyły się 18 czerwca w Kownie. Eucharystii przewodniczył biskup ordynariusz Sigitas Tamkevičius SJ. Wraz z nim koncelebrowało dwóch biskupów: Jonas Kauneckas i Linas Vodopjanovas OFM, minister prowincjalny – br. Jacek Waligóra OFM^{Cap} i 12 kapłanów. Homilię wygłosił br. Gintaras Vincentas Tamošauskas OFM^{Cap}, przełożony domu obecności na Litwie. (...)

O. Antanas urodził się w bardzo małej wiosce, Strazdai. Był pierwszym dzieckiem rodziców, którzy doczekali się jeszcze dziesięciorga dzieci. Urodził się 17 kwietnia 1923 roku. Rodzina była liczna, ale i bogata. Rodzice Antanasa posiadali 15 ha ziemi. Na chrzcie otrzymał imię Kazimieras. Antanas to jego imię zakonne. Wychowywał się więc w małej wiosce, rodzice byli pobożni i pracowici. Z nielicznych fotografii przebija twarz smukła i zamyślona. Swoje tęskne i zamyślane spojrzenie Antanas zachował do śmierci.

Nie posiadamy informacji na temat szkoły podstawowej. Wiadomo tylko, że w ówczesnej Litwie był obowiązek ukończenia przynajmniej trzech klas „podstawówki”. Zachowało się świadectwo ze szkoły zawodowej, którą o. Antanas ukończył w 1942 roku. Była to Państwowa Szkoła Zawodowa o specjalizacji – elektrotechnika. Na świadectwie jest nawet przedmiot – teletechnika. Wyuczony zawód o. Antanasa to elektrotechnik. Może nas, Polaków dziwić, że w środku II wojny światowej można było ukończyć taką szkołę. Na Litwie była inna sytuacja polityczna, tam głównym wrogiem od wieków była Rosja. Niemcy często były postrzegane jako sojusznik. Lata 1941 – 1942 to czas niemieckiej ofensywy na Rosję. Litwa otrzymała częściową wolność. Niestety na bardzo krótko. Po ukończeniu szkoły zawodowej o. Antanas wyjechał do Kowna, do seminarium. Ten wyjazd to pierwszy

znak powołania do życia duchownego. Trudno powiedzieć ile w tej decyzji było jego własnej woli, a ile nacisków ze strony rodziny, aby swego pierworodnego oddać pod Bożą opiekę.

W seminarium został skierowany do gimnazjum, miało to być przygotowanie do studiów. Niestety, sytuacja polityczna kazała edukację zakończyć właśnie na tym gimnazjum. Świadectwo ukończenia otrzymał 15 maja 1945 roku. Zachowanie miał zawsze bardzo dobre, wyniki w nauce – dobre i dostateczne, wychowanie fizyczne – słabe. Był to już czas rządów nowej władzy – władzy radzieckiej. Istnieje przypuszczenie, że o. Antanas studiował w seminarium podziemnym. Jesteśmy my – Polacy przyzwyczajeni, że działalność podziemna przypadała na czas okupacji Niemieckiej. Na Litwie państwo podziemne było w czasie okupacji radzieckiej.

Święcenia kapłańskie też były nielegalne. Potrzebne jest tu krótkie wyjaśnienie. Władza komunistyczna kontrolowała każdą sferę życia swoich obywateli, szczególnie sferę życia religijnego. Specjalne ministerstwo ustalało, kto może otrzymać święcenia, kto może wstąpić do seminarium, kto może zmienić parafię. Nigdy nie wydano pozwolenia na konsekrację biskupa. Antanas seminarium ukończył nielegalnie, nie mógł więc legalnie przyjąć święceń kapłańskich. Wysłano go na Łotwę, gdzie bardzo szybko (od 17 do 21 kwietnia 1948

roku) przyjął święcenia subdiakonatu, diakonatu i kapłańskie.

Cztery miesiące później pojawił się u kapucynów w Szawle. Nie znamy prawdziwych motywów wstąpienia do zakonu. Przypuszczalnie, nie mogąc wykonywać pracy kapłańskiej, drogą zakonną była jedyną alternatywą życia duchowego. Kapucyni na Litwie byli znani i lubiani, Szawle leży blisko jego domu rodzinnego. Może jednak przyczyny były inne. Nie dowiemy się już tego. 4 sierpnia 1948 roku przyjął habit i otrzymał imię zakonne Antanas. Jego patronem był jednak nie Antoni z Padwy, lecz św. Antoni pustelnik. To bardziej odpowiadało jego charakterowi. Po roku, 5 sierpnia 1949 roku złożył pierwsze śluby zakonne. Życia zakonnego nie może już prowadzić, gdyż nakazem władzy państwowej wszystkie zakony zostały zdelegalizowane. Bracia rozproszyli się, gdzie kto tylko mógł. Bracia z Niemiec już wcześniej starali się wyjechać, Litwini, którzy otrzymali święcenia przed tym trudnym czasem znaleźli pracę na zwykłych parafiach, a o. Antanas wrócił do rodziców. Przypuszczalnie przez pierwsze lata kapłańskie nie był inkardynowany do żadnej diecezji.

17 października 1949 roku władza seminarium w Kownie i władza świecka pozwoliły mu na dalsze studia w Wyższym Seminarium Duchownym w Kownie. Naukę miał rozpocząć jesienią 1951 roku, niestety przebywał w seminarium zaledwie kilka dni. Do roku 1951 pracował w gospodarstwie swoich rodziców, życie duchowe uzupełniając będąc zakrystianem w pobliskim kościele w Papiles.

Nowa data w jego życiu i w życiu jego rodziny to 20 września 1951 r. Cała rodzina została wysiedlona na Syberie. Powodem nie było jednak kapłaństwo, lecz „burżuazyjne” pochodzenie. Cała rodzina miała dużo ziemi. Oprócz tego, młodszy brat Antanasa był partyzantem, walczył przeciwko władzy komunistycznej. To wystarczyło aby całą rodzinę uznać za wrogów ludu. Miejsce zesłania – okręg Irkutski, Urkuskaja oblast. Zachował się list

mamy Antanasa, gdzie krótko opisuje życie na zesłaniu. Pracował dwóch jej synów, w tym Antanas (praca w kopalni węgla), a reszta siedziała w domu i przy- mieriała głodem. Tam też zmarł tata o. Antanasa w 1953 roku, wszyscy chorowali, niektórzy zostali inwalidami do końca życia. Najbardziej zauważalna rana po zsyłce to strach przed głodem i zimnem. Antanas zawsze chodził ciepło ubrany, nawet latem nie uznawał otwierania okna i zawsze starał się mieć pod ręką coś do jedzenia. Powrót z zsyłki nastąpił w roku 1957, w lutym rodzina Antanasa powróciła do swojego domu.

O. Antanas nauczony doświadczeniem, że nie należy zwlekać z podejmowaniem decyzji, 16 lutego 1957 roku złożył ślub wieczyste na ręce o. Jana Baptysty Frederiksa. Był to ostatni przełożony wicepro- wincji westfalskiej na Litwie, Holender. Niedługo po tym o. Jan został zmuszony do wyjazdu z Litwy.

Został inkardynowany do diecezji Telsiai. Od 1957 do 1962 roku pracował jako wika- ry w Zemaiciu Naujamiestis (Nowe Miasto Żmudzkie). Zachował się dokument z 11 marca 1959 roku, w którym kuria biskupia zezwala mu na rozgrzeszanie z cenzur zarezerwowanych. Mógł to czynić w czasie wielkanocnym, w czasie misji i rekolekcji, w czasie wielkich świąt i w czasie odpu- stów. Przypuszczalnie takie uprawnienia otrzymywało więcej kapłanów, gdyż kon- takt ze Stolicą Apostolską był niemożliwy. Lata 1962 – 1966 spędził jako proboszcz w Vaivaiciai, małej wiosce na Żmudzi. 1966 – 1983 był proboszczem w Kantauciai, w latach 1983 – 1996 proboszczem w Ne- maksčiai. Praca parafialna na małych wioskach gdzie przebywał o. Antanas, była bardzo ograniczona. Był zakaz jakiegokol-

wiek działalności zewnętrznej. Nie do pomyslenia było prowadzenie grup para- fialnych, procesje były możliwe tylko na pogrzebach, „kolęda” była zabroniona, katechizacja niemożliwa. Przygotowanie do sakramentów odbywało się krótko i w ukryciu. Wielu wiec kapłanów szukało innych zajęć „zastępczych”. Niestety czę- sto był to alkohol. Niektórzy pisali książki, inni byli wysyłani do Rosji. O. Antanas znalazł sobie inne zajęcie – kolekcjonował kamienie. W Kantauciai utworzył nawet muzeum rzadkich kamieni. Po jego wyjeź- dzie, muzeum popadło w ruinę.

W ostatniej parafii w Nemaksčiai zastał budowę dużego kościoła. Poprzedni pro- boszcz zgromadził środki i zostało tylko dokończyć budowę. Parafianie z Nemaks- ciai byli wdzięczni o. Antanasowi do samej śmierci. Często przyjeżdżał ktoś z tej para- fii i przywoził Antanasowi wiejskie przy- smaki. Od 25 października 1996 roku do Nemaksčiai został skierowany nowy pro- boszcz a o. Antanas pełnił obowiązki alta- rysty.

6 listopada 2001 roku powrócił do zakonu kapucynów. Jedyna wspólnota na Litwie była i nadal pozostaje wspólnotą braci w Kownie. O. Antanas swoją starość spędził wśród braci. Powrót nie był dla niego łatwy. Przypuszczalnie pozostałby dłużej w Ne- maksčiai jednak nie układało mu się z nowym proboszczem, a w żadnym innym miejscu nie miał możliwości zamieszkania. Są to jednak tylko przypuszczenia, być może życie zakonne cenili bardziej niż mogło się to wydawać.

Ze względu na wiek i postępującą słabość organizmu nie otrzymał już żadnych obo- wiązków. Antanas był słabym teologiem, kazań prawie nie mówił, przeważnie coś

czytał po Ewangelii, najczęściej żywoty świętych. Kilka razy zauważyłem, że czytał litewskie wydanie „Strażnicy”. W rozmowie na ten temat nie wyraził zakłopotania odmiennością teologii.

Nie jest prawdą to, co zostało powiedziane w dniu pogrzebu jakoby był doskonałe posłusznym i niesprawiającym problemów zakonikiem. Antanasowi trudno było przyjąć, że we wszystkim jest zależny od wspólnoty braci. Na początku swego pobytu nie chciał odprawiać naszych intencji, trudno przystosowywał się do planu dnia. Jednak postępująca choroba zmusiła go do oddania się bez reszty pod opiekę braci.

Cierpliwie słuchał spowiedzi. Na lewe ucho prawie nie słyszał, dlatego w konfesjonale obracał się do okienka całym ciałem, a jeśli była możliwość, prosił penitenta, by pod- szedł z drugiej strony. Głuchł coraz bar- dziej i w pewnym czasie sam zrezygnował z konfesjonau. Dużo się modlił. I pewnie ta modlitwa uratowała go przed depresją. Widział przecież, że jest mało użyteczny, prawie nikt go nie odwiedzał. Mógł tylko siedzieć w swoim pokoju i chodzić po klasztorze.

Ostatnią Mszę świętą odprawił na począt- ku stycznia 2011 roku. Potem już tylko zanosiliśmy mu Eucharystie do celi. Słabł powoli, lecz systematycznie. Dwa tygodnie przed śmiercią już nie wstawał z łóżka. Zmarł pogodzony z wola Bożą rano 16 czerwca 2012 roku. Zmarł tak jak żył, cicho, spokojnie. Po prostu zasnął.

Odszedł do Pana w dzień Niepokalanego Serca Maryi, którą czcili przez całe życie.
Waldemar Michałowski OFMCap

Za: www.kapucyni.pl

Promocje w sklepie internetowym FWM

Forum Współpracy Międzypakowej ogłasza w dniach 2-31 lipca 2012 r. promocję na następujące produkty na Platformie zakupowej:

Nr produktu	Nazwa	j.m.	Marka produktu	Cena Dotychczasowa (zł)	Cena promocyjna (zł)
T237:11142	Masło Ekstra 200g	SZT	Masmal	~~3,81~~	2,52
T131:12222	Ser gouda blok 3kg	KG	Masmal	~~13,90~~	12,51
I126:7496	Ryż długoziarnisty biały 5 kg	SZT	Riso Scotti	~~31,78~~	19,70
T046:12106	Dorsz bałtycki filet. z/s 120-400g 20%g	KG	Cook Baza	~~20,11~~	16,69
I137:11754	Oliwa Extra Virgin 1l pet	SZT	Cook Baza	~~19,42~~	14,57
T016:11417	Parówki śniadaniowe 0,8kg	SZT	Cook Baza	~~10,00~~	6,50